

libro Sapientiae sese invicem invitabant, dicentes¹: «Coronemus nos rosis, antequam marcescant, nullum pratum sit, quod non pertranseat luxuria nostra. Quid mirum igitur, si Redemptor noster, qui ait²: Quæ non rapui, tunc exsolvebam, voluptatum nostrorum rosas diluere voluerit per spinas. S. Athanasius ait³: In morem spinarum pupugerunt eum peccata mundi, quas suo adventu Christus agnus tollens peccata mundi delevit.» Enimvero tametsi Joannes S. Baptista Redemptorem nostrum dixit velut agnum immaculatum demonstrarit, eumdem tamen in Genesi per arietem, cornibus suis spinis implexum, præfiguratum fuisse reperimus. Procopius in cap. xxii Genesis scribens, illumque textum citans: Abraham patr uester exultavit, ut videret diem meum, vidit, et gavisus est, ita scribit⁴: «Diem hoc loco intelligit mortem, vidit Abraham diem, id est, Passionem Christi. Et quando? Cum oveh, vel arietem in tueretur. Nam ex ove conspecta cognovit Passione Christi: ut ovis enim, inquit Propheta, ad cædem veniet.» Ubi observandum est, auctorem hunc Christum simul ovem et arietem appellare, idque uon sine mysterio, ovis enim est ob innocentiam propriam, aries vero quia totius generis humani, peccata in se assumpserat. Ecce igitur tibi rationem ob quam sacer textus arietem hunc inter spinas moratum fuisse dicit, nam *spina culpa est*. Simon de Cassia ait⁵: «Inter spinas haerentem cornibus arietem vidi Abraham, in qua visione Christum ænigmatische spinis coronatum aspexit.» Rupertus Abbas mysterium hoc ita exponit⁶: «Per spineam coronam illud visibiliter quoque significat quod de illo propheta prædictum: Et peccata nostra ipse portavit. Spinæ namque peccata designant quæ animam pungunt, et lacerant, nam et propter peccatum homini data sunt, diceute Domino ad Adam: Cum operatus fueris terram, nor dabit fructus suos, sed spinas et tribulos germinabit tibi.»

3. — Origenes ingeniose observat, coronam spineam a lictoribus de capite Christi minime fuisse sublatam, licet laceram ei sustulerint purpuram; ejusque hanc assignat rationem⁷: «In spinea illa corona suscepit spinas peccatorum nostrorum intextas in capite suo. Et de chlamyde scriptum est, quoniam denuo spoliaverunt eum chlamyde coccinea, de corona autem spinea nihil tale Evangelistæ scripsierunt, propterea quod et nos quærere voluerunt exitum rei de corona, spinea semel imposta, et nunquam detracta. Ego igitur arbitror, quoniam spinea illa corona consumpta est a capite Jesu, ut jam non sint spinæ nostræ antique, postquam semel eas a nobis abstulit

¹ SAP., II, 8. — ² PS. LXVIII, 5. — ³ S. ATH., q. 436 ad Antioch. — ⁴ JOAN., I, 39. — ⁵ S. PROCP., in Gen. — ⁶ SIM. DE CASS., I. XIII. — ⁷ RUPERT. ABB., I. XIII in Joan. — ⁸ ORIG., tr. 35 in Matt.

«Jesus super venerabile caput suum.» S. Bonaventura in stimulo divini amoris ita scribit¹: «Quia a doloribus aculeorum tuorum recessi spinis concupiscentiarum confixus sum.» S. Hilarius similiter per has spinas peccata nostra intelligenda esse censem, dum ait²: «Spinis, compungentium quondam peccatis gentium coronatur, ut ex rebus perniciosis, atque inutilibus quæ capiti ejus, id est, Deo circumdatæ moliuntur, gloria quereretur.» Peccatorum est enim aculeus in spinis, ex quibus Christo victoriæ corona contexitur. P. Bollandus in vita B. Angelæ de Fulginio refert, quod sponsus ejus crucifixus eam animare volens, ne de venia peccatorum sutorum diffideret, eidem apparuerit, dicens³: «Ne timeas, neque desperes filia, quoniam etsi mille mortibus et morbis essemus infecta, et mortua, cum medicina, quam ministrabo, sanari poteris, si tamen animæ tuae, et corpori ipsam applicare per devotionem volueris. Infirmitatibus enim capitum quas dixisti propter quas Deo displices, et tu doles in te, quas incurristi lavando, pectinando, ungendo, colorando, ornando, crines torquendo, te offerendo, superbiendo, vanam gloriam querendo, ut appareres hominibus contra Deum, propter quæ in infernum dejici perpetualiter debebas, ego satisfeci, et gravissimam pœnam toleravi, nam pro lotura, pectinatura et unctura qua es abusa, caput meum fuit tractum, depilatum, spinis acutissimis punctum, et totum sanguini cruentatum, et omni ludibrio et contemptui viliter subjectum, et vili corona coronatum.» Quod vero Christus huic sponsæ suæ de peccatis vanitatis mundanæ dixit, idem quoque asserere potuisset de omnibus aliis peccatis, quia per acerbissimas hujus coronæ puncturas omnia diluit. Tertullianus spinas peccata nostra representare, ante omnes alias scriptores in hac verba docuit⁴: «Ex spinis opinor et tribulis, in figuram delictorum, quæ nobis protulit terra carnis, abstulit autem virtus crucis omnes aculeos mortis, in Dominicis capitis tolerantia obtundens.» In catena Patrum Græcorum sequentia verba leguntur⁵: «In illis ipsis humillimis ac spontaneis passionibus ostendisti, o Christe Deus, te universi conditorem ac reparatorem existere. Nam spinis coronari sustinens declarasti te totius orbis peccata in te suscepisse.»

4. — Porro hæc peccatorum ad spinas relatio et comparatio magno nititur fundamento, si primam spinarum consideremus originem, siquidem illas peccati fructum esse, certum est: «In spinea corona» inquit S. Anselmus⁶ «nostrorum designatur susceptio peccatorum, quæ per spinas notantur; unde Dominus protoplasto dixit in peccatum

¹ S. BON., Stim. amor. — ² S. HILAR., in Matth. — ³ BOLL., 4 jan. — ⁴ TERT., de corona spinea. — ⁵ Caten. Græca, ib. — ⁶ S. ANSELM., in Matt.

«læpo: Terra tua germinabit tibi spinas et tribulos, hoc est conscientia tua punctiones acutæ leosque vitiorum procreabit.» S. Basilius, et cum eo plures alii, spinas ante peccatum minime fuisse existimant, adeo ut culpa primorum parentum maledicta sit spinarum genitrix, quæ secundum allusionem vero mysticam conscientiam dilaniant. Enimvero hæc puncturæ Christi caput utique perforare neutiquam potuissent¹: Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus. In tantum vero, non quidem in anima, sed in sacrosancta carne sua capax fuit hujus transfixionis spinarum in quantum²: Languores nostros ipse tulerat. et attritus est propter seclera nostra. S. Thomas super Matthæum inquit³: «Per istas spinas significantur aculei peccatorum, quibus conscientia vulneratur, et istas Christus accepit pro nobis, quia pro peccatis nostris mortuus est.» Paulo post vero hasce spinas ex maledictione, ob Adæ prævaricationem terræ immissas, ortas fuisse ostendit. Porro in catena Græca dicitur⁴: «Dei verbum incommunicabili pro nobis incarnatum, et homo factum, quando ad salutarem sponte crucem processit declarans causam ob quam in carne voluntariam passionem sustineret, spinis se coronari permisit, rebus ipsis quodam modo clamans, se latam contra genus nostrum sententiam abolere velle, atque ad hoc venisse, ut spinarum aculeos, id est, mortis stimulum obtunderet, quos idcirco in capite gerebat.»

5. — Clavi quidem Christi transfixerunt pedes et manus, flagella humeros et dorsum cruentarunt, funes et catenæ totum corpus constringerunt; at vero spinas parti nobiliori superimpositas esse voluit, scilicet capiti; idque in formam coronæ et diadematis, ac si quot spinæ, totidem in ea gemmæ essent, unde dicere potuit⁵: Iniquitates vestræ supergressæ sunt caput meum, et sicut onus grave gravata sunt super me. Porro spinas capiti imposuit, non quia peccata nostra alicujus aestimaret, siquidem illa supra omnem modum abhorrebat, sed ut ostenderet, quantum de satisfactione gauderet, quam pro illis abolendis divinæ justitiae per tam ingentem atrocissimorum dolorum censem rependebat. S. Cyriillus Jerosolymitanus ait⁶: «Oportebat et Jesum a militibus typice coronari. Sicut ideo Scriptura in canticis dicit: Exite, et videte, filia Jerusalem, ipsum in corona, qua coronavit eum mater sua. Mysterium erat corona, soluto enim erat peccatorum, dissolutio autem maledictionis. Accepit sententiam Adam: Maledicta terra in operibus tuis, spinas, et tribulos adferet tibi: propterea Jesus accepit spinas, ut solvat hanc maledictionem.»

¹ I PET., I^b, 22. — ² ISA., LIII, 4. — ³ S. THOMAS, in Matt. — ⁴ Cat. Græc., ib. — ⁵ PS. XXXVII, 5. — ⁶ S. CYR. JEROS., Catech.

¹ S. ISID. PELUS., I. I, ep. 95. — ² SIM. DE CASS., lib. XIII. — ³ CANT., IV, 14. — ⁴ OSEE, II, 5.

cens¹: « Nihil foeni, nihil ligni, nihil stipularum in « Domini velitis diademate texere. Nihil quod ig- « nem vereatur, vel mereatur. Spinae complexæ « ignie comburuntur. *Noli æmulari in malignantia bus*, neque zelaveris eos, qui spineam capiti Regis « nostri imposuere coronam. Tale diadema non « honorem, sed horrorem adducit. Horret Christus « magis austeritatem morum, linguae stimulus, « quam aculeos spinarum. »

7. — Prorsus existimo, vere affirmari posse, quod inter omnia vita Christi mysteria, seria hujus coronæ spinae meditatio, ad aperiendum cor divinis vocibus, efficacissima sit et ad h̄cminem ad Deum convertendum potentissima. Unde cum Sponsus in sacris Canticis ad fores animæ eujusdam obstinate et surdæ pulsans, eam dulcibus hisce verbis invitaret²: *Aperi mihi soror mea; quoniam impulsu cordis ejus duritatem, ad detestandum peccatum, quod contumaciam parit, emollitam fuisse existimatis?* Num forte per sudorem et agoniam in horto? Aut vero per crudelem tot asperiorum flagellorum dilaniationem? Vel denique per Christi Sponsi crucifixionem? Per nihil horum, sed corona spina, caput Christi sanguine humectatum et aspermarum spinarum puncturis plenum, ipsam excitavit et emollivit; ait enim Sponsus: *Quia caput meum plenum est rore et cincinni mei guttis noctium.* Ubi sanguinem suum nomine roris appellat, ut ostendat, quanto cum gaudio illum effuderit. Cornelius a Lapide super hunc Canticorum textum scribens, ait³: « Crines et cincinni idem sunt quod spinæ. » Regius Propheta ait⁴: *Conversus sum in ærumna mea;* at vero, quando facta est haec conversio? Tunc videlicet, quando oculum suum ad hujus corona puncturas direxit: *Dum configitur spina: Delictum meum cognitum tibi feci et injustitiam meam non abscondi. Dicxi: confitebor adversum me injustitiam meam Domino et tu remisisti iniquitatem peccati mei;* ad harum namque spinarum, peccata nostra repræsentantium, spectaculum, aperiuntur conscientiae, peccata nostra in abominatione habentur et facilis peccatorum obtinetur venia.

8. — Berchorius refert⁵ de Esculapio, quod cum die quadam pastorem quendam multis herbis coronatum, eum basilisco quodam, sine ulla sui læsione vel nocumento, a pestilentiali ejus halitu, vel sibilo accepto, vidisset pugnantem, plurimum miratus accurrerit, credensque id ipsum ei accidisse ab occulta quadam herbis illis insita virtute. Esculapius igitur longam quamdam hastam manu tenens, dictam ex herbis contextam coronam e capite pastoris sustulerit, mox ille in terram mortuus prolapsus fuerit. At vero mox ut de novo

¹ GILBERT. ABB., s. 20 in Cant. — ² CANT., v, 2. — ³ CORN. A LAP., in Cant. — ⁴ PS. XXXI, 4. — ⁵ BERTH., Ver. Coron.

dictam coronam in caput ejus imposuisset, pastor prædictus subito revixerit. Enimvero an id ipsum vera sit historia, an vero fabula, indecimum relinquo, meque ad fidem auctoris remitto. Hoc tamen certum est, quod ad superandum basilisci infernalis lethiferum venenum, nullum sit potentius remedium, quam si quis caput suum hac corona spinea cingat, id est, eamdem per seriam meditationem memorie et menti sue imprimat; sic enim¹ *super aspidem et basiliscum ambulabit, et conculcabit leonem et draconem. Quoniam in me speravit, liberabo eum.* Quod si vero hujus coronæ meditationem deposuerimus, in manifesto erimus periculo incidendi in mortem peccati et temptationibus succumbendi. In Psalmo xx dicitur²: *Posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso.* At vero quid inde fuit subsecutum? *Vitam petuit a te, et tribuisti ei.* Spinae quidem materiales hoc habent, quod quanto profundius corpus nostrum penetrant, tanto nos magis crucient et affligant, tantoque inde nascencia vulnera pœnosiora fiant, magisque insanabilia. At vero quoad spinas spirituales res ita se non habet: quanto enim profundius illas in mentem nostram defixerimus, tanto facilis et citius vulnera animæ nostræ sanabuntur. S. propheta Job ait: *Tentatio est vita hominis super terram.* « Nam donec in carne est anima, » inquit S. Bernardus³, « in ter spinas profecto versatur et necesse est ut patiatur inquietudines temptationum, tribulatio- numque aculeos. » Hugo Cardinalis super c. II, Canticorum pariter ita scribit⁴: « Spinæ intra te sunt maleæ cogitationes et prava desideria, de quibus Prov., xxiv: *Per agrum hominis pī gri, etc.* » Ab his spinis unusquisque transfigitur; at vero ne ex hac transfixione vulnus mortale exsurgat, cor et cogitationem suam ad hanc extollat Redemptoris nostri, a peccatis nostris quaquarem transfixi, spineam coronam, suaque peccata in spinis illis unusquisque agnoscat et detestetur.

DISCURSUS VIII.

DE GAUDIO CUM QUO CHRISTUS EX MERO ERGA NOS AMORE, SPINAS CAPITI SUO IMPRIMI PERMISIT, DEQUE GRATITUDE QUÆ CHRISTIANUS CHRISTO SPINIS CORONATO GRATUM SE EXHIBERE TENETUR.

IDEA SERMONIS. — 1. Rubus ardens et non comburens, figuravit Christum spinis coronatum. — 2. Christus ovem perditan quæsivit inter spinas et tribulos. Et illas spinas judicabat suas delicias. — 3. Christus spinis coronari voluit ut ostenderet quod cum jubilo pro nobis moreretur. — 4. Christus in holocaustum pro nobis offerendus coronari noluit. — 5. Insigne documentum ex spinae coronationis mysterio de sumptum. Nos sumus corona Christi. Varia SS. exempla, qui noluerunt gestare coronas aureas. Quomodo

¹ PS. XC, 13. — ² PS. XX, 4. — ³ S. BERN., in Cant. — ⁴ HUG. CARD., ib.

S. Liduina coronam suam imperfectam perfecit. Tamquam Christiani, amemus coronari ludibriis et san-nis malorum hominum.

Plectentes coronam de spinis, posuerunt super caput ejus. Matth., xxvii, 29.

1 — Hebræorum legislator Moyses Jethro socii sui gregem in solitudine Madian pascens, in ejusque sylvarum opacitatem profundius penetrans, tandem in Oreb appulit, ubi Deus in medio rubi ardantis quidem, sed non comburentis, ei apparebat. Quapropter Moyses præ stupore attonitus, animoque suspensus erat, an sibi eo appropinquandum esset. At tandem se resolvit, dicens¹: *Vadam et videbo visionem hunc magnam, quare non comburatur rubus.* Cumque loco appropinquaret, Deus ex medio ardantis rubi clamavit, dicens: *Ne appropies huc, solve calceamentum de pedibus tuis; locus enim in quo stas, terra sancta est.* Enimvero idem ipse Deus, qui tunc inter spinas hoc operatus est prodigium, hodie in terra et civitate sancta Hierosolymæ, in prætorio Pilati, inter spinas quoque reperitur, quia plectentes coronam de spinis, posuerunt super caput ejus. Nec deest amoris divini ignis, ardens quidem, sed spinas minime consumens, quia libenter illis se circa tempora accingit², propter nimiam charitatem qua dilexit nos. Et quidem ut ostendat quanto cum jubilo hisce spinis transfigi desideret, easdem in nobiliori, magisque delicata corporis sui parte collocari permisit. Quando enim exprimere volumus, quanti personam aliquam estimemus, eam nos in vertice capituli portare dicere solemus. *Coronam de spinis posuerunt super caput ejus.* Salmeron ait³: « In rubo ardentí olim visus est Deus loqui ad Moysen, de liberatione populi sui. Ita et per Christum coronatum et charitate ardente, Deus nos alloquitur, quomodo a capitulo tauri Pharaonis, id est, diaboli, asseramus in libertatem gloria filiorum Dei. » Ibi Moyses a Deo electus fuit ad liberandum populum electum a vinculis servitutis Ægyptiacæ, hic pariter Filius Dei spinis accinctus et in Moyse olim præfiguratus, ad liberandum e dura Satana servitute genus humaanum se accinxit, atque ideo paulo ante prædixerat⁴: *Nunc Princeps mundi hujus ejicietur foras.* Porro hujus ignis rubum non comburentis mystérium D. Chrysologus declarat, inquiens⁵: « Daturus legem, ignem præmisit in rubo, sed divinum rubus portavit, non concepit incendium, jam tunc aculeis malitiae plenum et ingratum culturæ legis populum præfigurans. » De hisce autem spinis, quæ divini amoris incendium conceperunt, secus dicendum est, scilicet: *Divinum rubus portavit et concepit incendium;* secundum tritum illud

¹ EXOD., IV, 2. — ² EPHESES., II, 4. — ³ SALM., tom. X, tr. 20. — ⁴ JOAN., XII, 21. — ⁵ CHRYS., s. 164.

adagium, quo dici solet: *Pœna interroget, si quis veraciter amet.* Magnus igitur debuit fuisse amor Redemptoris, quo hoc toleravit tormentum, non minus ignominiosum, quam dolorosum. Qui erat in sinu Unigenitus Patris, cœlestem lœticans paradisum, hac nostra passibili et mortali carne se vestiendi impatiens factus, se hic in terris delicias quæsivisse et invenisse declarat, inquiens¹: *Delectabar per singulos dies, ludens coram eo omni tempore, ludens in orbe terrarum, et deliciæ meæ esse cum filiis hominum.* At vero quanam in re hasce ejus delicias et voluptates positas fuisse existimatis? Num forte in convertendis animabus hominum, aut vero in patratione miraculorum? Vel in sublimis ædificiis Ecclesiæ suæ erectione? Vel in promulgatione legis Evangelicæ, qua omnes terræ populos sibi erat subjugatur? Vel denique in profliganda penitus idolatria a mentibus hominum? Nequaquam, quin potius delicias et rosas gaudiorum suorum, inter hasce coronæ suæ spinas quæsivit et invenit. Ac proinde ei congrue adaptari possunt illa Jobi verba²: *Lætabatur, et esse sub sentibus, delicias judicabat.* Rosas illas, quas populus Hierosolymitanus ante v dies, in honorem ejus, simul cum olivis et palmis festive et triumphaliter sparserat, acceptavit quidem, sed sub pedibus ipsius manserunt; hodie vero spinas, quas eadem turba ei præparat, super caput suum reponit. « Quam dissimile, rami virentes et crux, » inquit S. Bernardus, « flores et spinae! » Flores tamen et rosas pedibus conculcat; spinas autem et sentes, velut gemmas, in pretiosam quamdam coronam contextas, magnopere honorat.

2. — Nemini dubium esse potest, quin pastor ille³, qui oviculam amissam per sylvas et deserta spinis, et tribulis plena quærerit, eamdemque reinventam, humerisque suis impositam, salvam ad ovile reportat, cœlestem illum præfiguravit pastorem, Redemptorem nostrum, inquam, qui relicta in cœlo nonaginta ovibus, id est, spiritibus Angelicis, in hoc mundi desertum descendit ad redimendam naturam humanam per peccatum amissam. Videntur igitur SS. ejus Humanitatì adaptari posse verba illa Canticorum⁴: *Quæ est ista, quæ ascendit de deserto deliciis affluens, innixa super Dilectum suum?* Quia divinitas, humanitatis ipsius fulcrum et basis erat. Haec humanitas deliciis erat affluens, quia sub sentibus esse delicias judicabat. Et quidem quam excessivus ejus jubilus fuerit, per hoc satis expressit, quia unumquemque ad sibi congratulandum invitabat, dicens: *Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam quæ perierat.* Nec mirum quod sub hisce spinis adeo gaudebat, quia licet spinæ in semetipsis steriles sint, ipse tamen perfectissime cognoscet fructum, qui ab hisce spinis, quibus

¹ PROV., VIII, 31. — ² JOB, XXX, 7. — ³ LUC., XV, 3. — ⁴ CANT., VIII, 5.

erat transfixus, redundatus erat: ac proinde omnes ad sibi congratulandum invitabat. Unde S. Gregorius in homilia quadam ait¹: « Sic agricola illam amplius terram amat, quæ post spinas uberes fructus profert, quam eam quæ nunquam spinas habuit et fertilem nunquam produxit messem. » Porro in discursu præcedenti arietem illum, ab Abraha loco filii sui Isaac sacrificatum, Salvatorem nostrum præfigurasse diximus²; in præsentia autem proposito specialiter ponderandum est verbum illud hærentem: *Viditque post tergum arietem inter vepres hærentem.* Etenim verbum hærere, adhæsionem, sive affectum quemdam, aut amorem insinuat, ut patet ex illis verbis Psalmi³: *Adhæsit anima mea post te: Mihi autem adhærere Deo, bonum est.* Voluit igitur Spiritus Sanctus in hac figura intensissimum illum exprimere amorem quo Christus, per arietem præfiguratus, inter hasce spinas gavisurus erat. Sponsus a cœlesti sponsa inter lilia constitutus in sacris Canticis describitur⁴: *Dilectus meus mihi et ego illi, qui pascitur inter lilia, donec aspiret dies et inclinentur umbræ.* Observandum vero est, hæc lilia floruisse inter medias spinas; unde in principio ejusdem capituli dicitur⁵: *Sicut lilyum inter spinas, quia dilectus in tantum ex liliis perfundebatur gaudio, in quantum spinis circumdata erant.*

3. — Deus olim Ezechieli prophetæ præcepit, dicens⁶: *Mortuorum luctum non facies, corona tua circumligata sit tibi.* Sacerdotes enim in occasione ingentis alicuius moestitiae, coronam de capite suo deponere et nudo capite incidere solebant. Volens igitur Redemptor noster ostendere, quanto cum jubilo pro nostra redēptione moreretur, per altissimam suam providentiam dispositus, ut liet priusquam ad montem Calvariae ascenderet, chlamyde et lacera purpura exueretur, corona tamen spinea ex ejus capite nunquam deponeretur; hanc enim ad sepulturam usque in capite suo portare voluit, ad denotandum, quod libenter moreretur. Et hic forte finis fuit, ob quem dicere voluit⁷: *Estimatus sum cum descendantibus in lacum, id est, ut S. Augustinus exponit: Quando procedebam ad mortem Calvariae moriturus, reputatus sum similis aliis patientibus et reis, qui inviti ducuntur ad supplicium;* cum tamen revera res ita se non haberet, sed potius factus sum sicut homo sine adjutorio inter mortuos liber. Inter illos enim, qui simul tecum ad mortem condemnati erant, ego solus, velut si ab omni malo immunis et liber fuisset, libenter ad crucis patibulum processi; in cuius signum coronam spineam in capite portare volui, eodemque fine mulierum Hierosolymitanarum

¹ S. GREGOR., ho. 34 in *Evang.* — ² GEN., xxxii, 13. — ³ Ps. xxvi, 9. — ⁴ Ps. lxi, 28. — ⁵ CANT., II, 43. — ⁶ Id., II, 2. — ⁷ EZECH., xxiv, 17. — ⁸ Ps. lxxxvii, 5. — ⁹ S. AUG., in *Ps. lxxxvii.*

rum planctum prohibui, dicendo¹: *Nolite flere super me.* D. Chrysostomus existimat, Salvatorem nostrum spinea hac corona cingi voluisse², ut nulla esset corporis pars, in qua pro nobis non pateretur. Omnes enim aliae corporis sui partes, speciales habebant suos cruciatus et dolores: humeri et dorsum flagella, manus et pedes clavos, genæ alapas, latera calces et pugnos, aures blasphemias et injurias, oculi afflictæ genitricis suæ aspectum, lingua accentum et fel; reliquum igitur erat, ut et tempora ipsius septuaginta duabus pungentissimis spinis transfigerentur; siquidem totidem in sudario Christi numerantur, quod Taurini in summa veneratione etiamnum habetur.

4. — Hujus quoque lætitiae, quacum coronatus fuit, evidens signum erat, quia quando in altari crucis æterno Patri suo pro peccatorum nostrorum expiatione in holocaustum offerendus erat, in se adimplere voluit usum introductum, victimas, quæ sacrificandæ et coronandæ erant, magna cum festitatem ad altare usque deducendi; horum enim primum in die Palmarum adimpletum fuerat, quando ab universo populo festivis acclamationibus receptoris: restabat igitur, ut corona quoque cingetur: « Acceptavit coronam, » ait Salmeron³, « quia moris erat apud Romanos et etiam apud Judæos, victimas coronatas immolari: nam Plinius de coronis agens inquit: Verum primum omnium Liberum patrem imposuisse capiti suo coronam ex hedera, postea Deorum honori sacrificantes sumpsere, victimis simul coronatis. » Et in Actibus Apostolorum refertur⁴, quod postquam S. Paulus et Barnabas in Lystris eximum illud patrassent miraculum, *Sacerdos Jovis, qui erat ante civitatem, ut S. Lucas scribit, tauros et coronas ante januas offerens, cum populis, illis tanquam diis volebat sacrificare.* Considerare quoque possumus, quod cum mitra, vel corona speciale esset sacerdotum ornamentum, quo maxime utebantur, quando sacrificia offerebant, prout ex Josepho Hebræo colligitur⁵, et ex illis Zachariæ verbis facile deducitur: *Ponite Cidarim mundam in capite ejus; merito Christus tanquam sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, semetipsum in perfectissimum sacrificium Patri oblatus, spineum hunc pileum sive coronam ad instar mitræ in altari crucis portare voluit.*

5. — Porro documentum, quod nos fideles ex hoc mysterio discere debemus, hoc est, scilicet, quod nobis exemplo Christi diligendæ sunt spineæ in signum grati animi erga dolores, quos Christus in beneficium nostrum, in hoc et in aliis suppliciis, quibus ad ultimum usque spiritum fuit afflictus, tam libenter sustinuit. Refert Salmeron, quo mo-

¹ LUC., xxii, 28. — ² CHRYSOST., — ³ SALM., t. X, tr. 30. — ⁴ ACT. APOST., XIV, 12. — ⁵ JOSEPH., I. III Antiq. — ⁶ ZACH., III, 5.

tivo Tertullianus librum illum, quem *de corona militis* inscripsit, composuerit? Ita enim scribit¹: « Cum Lucius Septimus, et Severus Pater, et Marcus Aurelius Caracalla Imperatores militibus donativum dari jussissent et tribunus id jam ero-garet, contigit, Christianum inclytum accessisse, castrensem coronam manu gestantem, quam cæteri in capite ob Cæsarum solemnia gestabant. Rogatus, cur non capiti coronam imponeret, respondit, se religione prohiberi, quod Christus spinis coronatus fuerit delesus: cuius factum uno integrō libro defendit Tertullianus, quem inscripsit de corona militis. » Postquam vero Tertullianus ignominiam et poenam excessivam coronæ spineæ, capiti Filii Dei impositæ, exposuisset, subiungit²: « Uttere tu nunc laurea, et myrto, et olea, et illustri quoque fronde, et quod magis usus est, centenariis quoque rosis ex horto Midæ lectis, et utrisque liliis, et omnibus violis coroneris, etiam gemmis forsitan, et auro, ut et illam Christi coronam æmuleris. Si ob hæc caput ei tuum debes, tale si potes, ei repende, quale suum pro tuo obtulit. Aut nec floribus coroneris, si spinis non potes. » Celebris est illa S. Catharinæ Senensi a cœlesti Sponso facta apparitio, eo præcipue tempore, quo ipsa ob turpissimas columnias a pessimo quodam ingratitudinis monstro adversus ejus pudicitiam et honestatem exegitas, vel maxime affligebatur. Apparuit enim ei Dominus visibiliter in dextera habens coronam auream, margaritis et pretiosis gemmis ornatam, in sinistra vero tenens coronam ex acutissimis spinis contextam; eique dixit: Seito, o dilectissima filia, te in diversis temporibus ambabus hisce coronis esse coronandam; nunc eam tibi eligito, quæ magis arridet, liberam enim alterutrius eligendæ do optionem; cogita autem, quod si in hoc mundo coronam spineam elegeris, aurea tibi reservanda sit in vitam futuram, at vero si in præsenti tempore manum tuam ad aureum diadema extenderis, spineam coronam post mortem experieris. Sancta igitur Virgo respondit, se in hac vita aliud nolle, quam ut acerbissimæ passionis suæ conformari et cum ipso crucifigi, pœnasque pro refrigerio amplexari possit. Ac proinde coronam spineam ex manibus Salvatoris accipiens, adeo valide eamdem capiti suo impo-suit, tanquam eum violentia hanc eidem adstrinxit, ut a puncturis interius transfixa, acerbissimum per multos dies senserit dolorem. Ab hac sancta igitur discere possumus, puncturas acerbissimas pœnarum ad penetrationem usque cerebri Christi pertigisse, siquidem in alio ejusdem vitæ loco dixisse legitur³: Quis unquam credidisset, spinas coronæ suæ ipsum quoque cerebrum penetrasse?

6. — « A ratione alienum est, » inquit Clemens

¹ TERTULL., de Coron. Milit. — ² Lib. III, c. 3, n. 4.

Alexandrinus⁴, « ut qui audierimus, Dominum spines fuisse coronatum, ipsi venerabili Domini passione per ludum insultantes, habeamus capita redimita floribus. Domini enim corona nos propheticæ significabat, qui fuimus per Ecclesiam, cujus ipse est caput. » Omnibus passim nota est illa S. Bernardi doctrina, dicens: « A Christo dicti sumus Christiani: nonne ea via, qua Christus ambulavit, et nos debemus ambulare? » Qnod si Christus nos omnes, et multo expressius Apostolus Philippenses⁵, coronæ suæ titulo honoravit, dicendo: *Vos estis gaudium meum, et corona mea;* quoniam modo corona ejus esse poterimus, si non spinis, sed rosis cingamur? Surius in vita S. Elisabethæ reginæ Hungariæ refert, ipsam erubuisse Ecclesiæ inferre pedem, quando coronam regiam gemmis distinctam in capite suo ferens, coram oculis veri Reges gloriae spinis coronati comparitura erat. Cum S. Agapito, quindecim annorum adolescentulo, ut fidem negaret, ex ardentibus carbonibus facta corona super caput imposta fuisse; ipse spineam Redemptoris coronam meditando, totus alacer exclamavit⁶: « Parum est in terra caput aduri coronandum in cœlo. Quam decore corona gloriae ornabit caput afflictum pro Christo? » De Godefrido Bullionensi Lotharingiæ Duce, qui terram sanctam recuperavit, legitur, quod licet solemnam regni Palæstinæ, quod vi armorum suorum conquerat, accepisset possessionem, persuaderi tamen sibi minime permiserit, ut diadema aureum in caput suum admitteret, asserens, indignum esse portare coronam auream in illa regione, in qua Christus spinis coronatus fuerat⁷: « Non decet Regem Christianum corona aurea insigniri in illa urbe, in qua Christus gestasset spineam. » Ex visione quadam, quæ referente Surio B. Liduinæ contigit, clare deducitur, quod prius in hac vita tempora nostra cingenda sint spinis, ut postea corona aurea decorari valeamus in cœlis, dici que possit⁸: *Posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso.* Huic namque virginis Angelus quidam in extasi constitutæ apparuit, qui splendidae quamdam sed imperfectam coronam ei ostendit. Cumque ab extasi ad se rediisset, a cœlesti Sponso pati et affligi se deinceps instanter petuit, ut diadema quod imperfectum viderat, perfici posset; moxque ad votum exaudita fuit, quia deinceps varios a multis militibus sibi illatos sustinuit afflictionum impetus, utpote qui eam mulierem de prostibulo infamem reputantes, percusserunt, infamarunt, variisque afficerunt conviciis, et injuriis. Tunc Angelus ad eam reversus, coronam ei ostendit omni ex parte perfectam, quæ sole lumen-sior erat, dixitque ei: « Propter inverecundos

¹ CLEM. ALEX., I. II Pædag. — ² PHILIPP., IV, 1. — ³ TYRIUS, I. IX de bello sacro. — ⁴ SUR., in Vita, — ⁵ Ps. XX, 4.